

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „Continental”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Niderlandy przeciwko Komisji

(Sprawa T-186/13)

(2013/C 156/89)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman, B. Koopman i J. Langer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga została wniesiona na decyzję Komisji C(2013) 87 z dnia 23 stycznia 2013 r. w przedmiocie pomocy państwa SA.24123 (2012/C) (ex. 2011/NN) przyznanej przez Niderlandy — Zarzucana sprzedaż nieruchomości poniżej ceny rynkowej przez gminę Leidschendam-Voorburg.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE

Brak jest pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Rząd niderlandzki jest zdania, że w niniejszej sprawie nie można mówić o korzyści, a w każdym razie nie o korzyści, której

podmiot gospodarczy nie uzyskałby w zwykłej sytuacji. Komisja przyjęła na podstawie nieprawidłowych przesłanek wniosek, że gmina miała inne możliwości budowy projektu Damplein. Utrzymanie istniejących porozumień nie doprowadziłoby dożądanego efektu, a także ponowne wynegocjowanie umowy nie stanowiłoby rozwiązania. Komisja dokonała oczywiście nieprawidłowej oceny kwestii, czy zaistniał wpływ na handel pomiędzy państwami członkowskimi. Zakres projektu Leidschendam Centrum i tym bardziej podrzędnego projektu Damplein jest tak dalece ograniczony, że o wpływie na handel pomiędzy państwami członkowskimi nie może być mowy. Decyzja narusza zatem art. 107 TFUE.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE

Komisja dokonała oczywiście nieprawidłowej oceny stanu faktycznego i na tej podstawie uznała obniżenie ceny nieruchomości za niezgodne z rynkiem wewnętrznym. Obniżenie ceny nieruchomości spełnia wszelkie wymogi i mając na uwadze w szczególności wcześniejsze jej decyzje Komisja nie wykazała w sposób wystarczający, dlaczego obniżenie ceny nieruchomości miałyby być niewłaściwe. Ponadto Komisja nieprawidłowo zastosowała nieudolność rynku jako kryterium zastosowania art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE. Komisja błędnie zastosowała zatem art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.

3) Zarzut trzeci dotyczący nieodpowiedniego określenia wysokości pomocy w związku z wieloma błędami co do prawa

Przy określaniu wysokości pomocy Komisja dopuściła się trzech poważnych błędów. Po pierwsze Komisja nie uwzględniła, że obniżenie ceny nieruchomości i umorzenie należności było finansowane jedynie w 50 % ze środków publicznych. Po drugie, przy obliczaniu obniżenia ceny nieruchomości Komisja nie uwzględniła wcześniejszych obniżek cen z lat 2006 i 2008. Po trzecie przy obliczaniu należności Komisja przyjęła obszar projektu Leidschendam Centrum, a nie podrzędnego projektu Damplein. Nie zostały również uwzględnione odsetki uiszczone w latach 2004 — 2010. Przy obliczaniu wysokości pomocy Komisja przyjęła zatem nieprawidłowy stan faktyczny, w związku z czym kwota pomocy 6 922 121 EUR jest błędna.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia ogólnych zasad i art. 41 Karty praw podstawowych. W związku z nieproporcjonalnie długim czasem trwania postępowania związanym z wydaniem decyzji Komisja nie była uprawniona do zwrotu.

Od chwili, w której Komisji znany był cały stan faktyczny nieproporcjonalnie długo zwlekała ona z wydaniem decyzji. W tych konkretnych okolicznościach Komisja powinna była odstąpić od żądania zwrotu. Komisja naruszyła zatem zasady staranności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.